

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta šte. 18
Poduredništvo:
Trst, Vicolo delle Rose šte. 7

Cena: Posamezna šte. L 25
Naročnina: Mesečno L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190
Poštno ček. račun: šte. 24/12410

Leto VII. - Štev. 36

Gorica - 8. septembra 1955 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Kaj bo z našimi kulturnimi domovi?

Trst, 31. avg. 1955.

Videnski sporazum o obmejnem prometu med nami in sosedji je našel zelo ugoden odmev med tukajšnjim prebivalstvom. Saj ni skoro slovenske družine na Trzaskem, ki ne bi imela tam za plotom kakšnega sorodnika ali prijatelja. Navajeni smo že bili, živeti odrezani od najbližjih sosedov. Novi sporazum pa je vzbudil v nas občutje, kot bi se vrnilo nekaj tistega, kar je bilo včeraj in na kar nismo več upali.

Videnski sporazum pa nas navdaja tudi z velikim upanjem. Dolgo časa se je zdelo, da bo ostal londonski memorandum v staveh, ki so za Slovence ugodne, mrtva črka. Zdaj pa se je stvar premaknila z mrtve točke. Morda bodo temu sporazumu sledili še nadaljnji ukrepi, ki bodo začeli izvajati to, kar so v Londonu obljubili. Posebno težko čakamo, da se začne izvajati določbe manjšinskega statuta.

Tem določbam sta v Londonu dodali obe prizadeti stranki več pisem, ki manjšinski statut dopolnjujeta. Tu pa se pričneta neka težava. Baje je med njimi tudi nekaj tajnih pisem, ki se niso nikoli obelodanila. Tako je na primer javnost prepričana, da so si izmenjali tajna zagotovila, da si bodo vračali begunce, o katerih bi država, iz katere oseba ubežala, menila, da niso zbežali iz političnih razlogov. To so pravi, ako bi jugoslov. komunistični režim mislil, da kak njegov begunec ni zbežal radi političnega preganjanja, ga mora Italija vrniti. O tem se še vedno vrši živahna časopisna polemika. Poleg tega je prodril v javnost glas, da so si izmenjali tajno zagotovilo glede vračanja odškodnine za kulturne domove, katere je uničil Slovincem fašizem. Besedilo pisma, ki je bilo obelodanjeno, obljublja, da bo to odškodnino dala Italija jugoslovanski kulturni skupnosti v Trstu. Tajen dogovor pa bi določal, da bo Italija dala odškodnino za zgradbo doma kulture v ulici Petronio titovski akcijski družbi »Dom«. Po izjavi titovec pa bi isti prejel namesto kulturnega sedeža, ki bi se imel zgraditi v Rojanu ali kje drugje na periferiji mesta, prosvetni dom na Opčinah. Tako bi se ta sedež na pristanek titovec pomaknil iz mesta samega na kraško visoko planoto. Za kulturni sedež v ulici Petronio bo baje dala italijanska vlada pet sto milijonov lir. Lahko bi tudi posloppje, ki naj bi ga dobili titovci na Opčinah, cenili na dvajset milijonov lir. Za vse ostale slovenske kulturne organizacije v Trstu bi ostal še »Narodni dom« pri Sv. Ivanu, ki je deloma zaseden kot stanovanjski prostor in deloma kot sedež lokalnega ENAL-a in ki je njega lastniška pravica sporna. To posloppje bi mogli ceniti v najboljšem primeru na dvajset milijonov lir. Titovske organizacije bi po teh načrtih dobile več kot levji delež.

Odkrito povedano: tak razvoj dogodkov nas ni posebno presenetil. Gledanje italijanskih nacionalističnih krogov ni bilo vedno jasno in načelno. Med vojno smo bili priča njihovih precej vidnih simpatij do titovskega pokreta; saj je takrat romal marsikak kamion živeža v Istro za titovske čete. Ob zadnjih političnih volitvah v Italiji je po ukrepah ali o tem, da bi se povezali na Južnem Tirolskem s kominformisti, katerim so ponujali en senatorski sedež v škodo ondotne stranke nemških katoličanov; kominformisti pa so ponudbo odklonili, rekoč, da tlačenje narodnostne manjšine ni v skladu z njih programom. Tudi sedaj ni pričakovati, da bi pristojni krogi mogli tako točno poznati naše lokalne probleme, in je razumljivo, da se pri rešitvi teh zapletajo v

kontradikcije. Ko napovedujejo v notranjosti države komunizmu boj na nož in mu jemljejo kulturna vzgojna žarišča (na primer Collegio Rinascita v Milanu), se nudi na najbolj nevtralni točki državne periferije, kot je Trst, komunizmu možnost, da si gradi nove šole za svoje aktiviste. Istočasno pa se katoliško usmerjeni Slovenci postavljajo v položaj, da bodo prisiljeni zahajati v komunistične lokale, da bodo zadostili svoji potrebi po slovenski kulturi, in da bodo pošiljali tja svojo dijaško mladino, da si izpopolni svoje šolsko znanje. Morda je kakim premalo razgledanim politikom celo prav, da se da v Trstu dihati samo komunistično usmerjenim Slovincem, da se more tako reči v inozemstvu, zlasti v Ameriki, kakor na primer kardinalu Spellmannu in ondodnim katoličanom, da v Trstu ni pravih Slovincov, temveč so samo komunisti, ki se skrivajo pod nacionalno krinko.

Upamo, da stvar še ni tako daleč. Titovski komunisti niso sicer pod fašizmom izgubili nobenega kulturnega sedeža, ker ga takrat niso imeli. Ker pa je politika upoštevanje stvarnih dejstev, ker mora med dvema sosednjima državama vladati neko pametno sožitje, je pač treba izvesti londonski memorandum, to se pravi, dati je treba celokupni jugoslovanski kulturni skupnosti odškodnino za uničene prosvetne domove. Titovci naj imajo pri tem svoj delež, najbolje je, da si ta delež delijo skupno z vidaljevci, ker jih sedaj itak nič več ne loči, kakor samo trenutni taktični razlogi. Prav tako naj imajo svoj delež katoliško in demokratično usmerjeni Slovenci. Katoličani imamo pri svojih manifestacijah precejšnjo udeležbo; pri vsakoletni procesiji v septembru na Opčinah se zbere tudi do osem tisoč ljudi.

Kako bi mogli opravičiti pred svetovno javnostjo, ako se bo poverila le komunistom skrb za vse slovensko kulturno udejstvovanje v Trstu? Mislimo si tak dogodek: v ulici Petronio bi se nekoč otvoril napovedani prosvetni dom. Titovci bi dali tej slovesnosti primeren poudarek. Morda bi prišel iz sosednje države celo kak komunistični prvak; potem bi moral biti navzoč tudi kak predstavnik italijanskega državnega življenja. Kako bi gledal svet na tako metamorfozo v italijanski demokratični miselnosti? Kako bi se radovolj voditelj jugoslovanskega komunizma! Tisti dan bi si gotovo mislil: Kakšni tepci so ti buržuji!

Obmejni promet z Jugoslavijo

Prejšnji teden so že začeli dejansko izvajati videnski sporazum o obmejnem prometu med Italijo in Jugoslavijo. Kako je bil ta sporazum potreben, nam kaže naval ljudi v Trstu in v Gorici, kjer vlagajo prošnje za propustnice. Prvi prosilci so že dobili propustnice in se jih tudi poslužili. Nekaj propustnic so dobili že tudi prosilci na jugoslovanski strani. Sprva je vladalo nekaj nejasnosti, ali lahko prebivalci trzaskega področja vložijo prošnje neke za cono B in sežanski okraj, ampak tudi za občine v goriskem obmejnem pasu. Zdaj je že pojasnjeno, da to lahko storijo. Če hoče na primer nekdo iz Trsta potovati v Renče ali v Bovec, lahko prav tako vloži prošnjo, kakor če bi hotel iti v Koper ali Sežano. Bolje pa je, da navede v prošnji tudi kako občino v koperskem ali sežanskem okraju, ker bo tako skrajšan postopek za izdajo propustnice. Če prosijo samo za Bovec, gre prošnja najprej na goriško kvesturo in jo šele

PRIZOR Z MARIJANSKE PROCESIJE NA OPCINAH. — LETO ZA LETOM SE TAM ZBIRAJO TRZASKI SLOVENSKI KATOLIČANI, DA IZPRICUJEJO SVOJO VDNOST MARIJI DEVICI. TUDI V NEDELJO 11. SEPTEMBRA VABI MARIJA SVOJE ČASTILCE NA OPCINE.

Nove zmede v Argentini

General Peron je v sredo 31. avg. podal ostavko, ki pa jo je še isti dan preklinal in napovedal huč boj vsem, ki bodo nasprotovali njegovi politiki. »Za vsakega peronista bo padlo pet nasprotnikov«, je izjavil Peron v svojem govoru in še dodal: »Mi spoštujemo vero, toda borimo se proti klerikalni politiki. Trdijo, da mi napadamo vero. Braniti hočemo verska čustva tistih, ki jih imajo, toda braniti hočemo tudi tiste, ki teh čustev nimajo. Smo liberalni in svobodni ljudje, nočemo ničesar vsiliti in tudi ne prepovedati komurkoli, da misli kar hoče v svoji notranjosti«.

Predsednik Peron je podprl svoj govor z uvedbo obsednega stanja na področju prestolnice. S strogiimi kaznimi bodo kaznovani vsi, ki se bodo prekršili zoper pravila javnega reda, ki bodo ovirali proizvodnjo, motili trgovino in širili tendenciozne vesti. Strogi bodo nadzorovani vsi verski zavodi, nedovoljena so zborovanja in manifestacije na javnih krajih in tudi v zaprtih prostorih, če niso izključno kulturnega, socialnega značaja. V teku 48 ur morajo izročiti policiji orožje vse osebe, ki ga brez dovoljenja hranijo. Policija ima nalog, da lahko uvede preiskave po vseh javnih lokalih in tudi po privatnih stanovanjih, kjer bi sumila, da se skriva orožje.

Opozicija je v poslanski zbornici pozvala pred. Perona naj da odgovor za izzivalne besede izrečene v govoru dne 31. avg. in naj se v petek 9. sept. udeleži seje poslanske zbornice, kjer

naj jasno obrazloži svoje mišljenje. Tudi brazilski kardinal Camara je v svojem govoru, ki ga je imel po radiu, ostro nastopil proti Peronu, »ki je vrgel v svet take neutemeljene vesti in ukrepe, da se bodo lahko vsi prepričali, da je bil njegov odstop le navidezna in izzivalna komedija. Kdo bo še po tej komediji dvomila, pravi nadškof, »da ni bila tudi zažgana zastava v preteklem junija prvi del te komedije in da ni bilo vse že prej določeno in naprejeno za odločen boj proti katoliški Cerkvi?«

Socialni spori v Čilu

Že drugi teden traja stavka državnih namestencev v Čilu. V ponedeljek je še delavska zveza napovedala splošno stavko, katere se je udeležilo 1.750.000 delavcev v vsej državi. V preteklih dneh je prišlo tudi do neredov med policijo in študenti, o katerih zatrjujejo državni krogi, da so jih mobilizirali komunisti. Sindikati se trudijo, da bi dosegli rešitev spora in so prosili za posredovanje pri vladi tudi kardinala Jose Maria Cara.

Minister Martino v Haagu in Londonu

Italijanski zunanji minister Martino se je v Haagu udeležil seje ministrskega sveta Evropske premogovne in jeklarske skupnosti. Šest članic te skupnosti se trudi, da bi dosegle večjo gospodarsko in tudi politično združitev evropskih držav. To bi bilo nujno potrebno, da bi evropsko gospodarstvo laže zadihalo. In kako bi bilo lepo, če bi lahko spet potovali brez dragih in težko dosegljivih potnih listov, kakor nekoč pred prvo svetovno vojno. Po haškem sestanku pa odide minister Martino v London, kjer se bo z britanskim zunanjim ministrom Mac Millanom posvetoval o tekočih mednarodnih zadevah, zlasti o nemškem zedinjenju in o bodočem sestanku štirih zunanjih ministrov, ki se bo pričel 28. oktobra v Zenevi.

Gospodarski sporazum med SZ in Jugoslavijo

Prejšnji teden so v Moskvi podpisali nov gospodarski sporazum med Sovjetsko zvezo in Jugoslavijo. V okviru tega sporazuma je Jugoslavija dobila od Sovjetske zveze tudi kredit 54.000.000 dolarjev za nakup sovjetskih surovin in 30 milijonov dolarjev posojila, s katerim bo

lahko nakupila potrebno blago in surovine v drugih državah. Jugoslovanski krogi poudarjajo, da Sovjeti niso zahtevali za to nikakih uslug in niso vezali posojila na nikake pogoje. Zahodni krogi pa pripominjajo, da je novi sporazum obsežnejši, kot se je na splošno pričakovalo, ter vidijo v njem nov dokaz, da se Jugoslavija počasi oddaljuje od Zahoda ter se prav za toliko približuje sovjetskemu taboru.

Francija in Maroko

Francozi plačujejo napake, ki so jih delali v severni Afriki. Tamkajšnji narodi se prebujajo in hočejo postati neodvisni. Francozi bodo prej ali slej morali ugrizniti v to kislno jabolko, dasi se temu ne bo kripnje upirajo. V Maroku ne bo prej miru, dokler ne bo prišel na prestol odstavljeni sultan Ben Jusuf. Predsednik vlade Faure in krščansko-socialni ministri so za to, zunanji minister Pinay in degolovski ministri pa ne bi radi Maročanom nič popustili. Zato v Maroku še vedno teče kri. Francija bo morala nekako zavarovati pravice Francozov, ki že desetletja živijo v Maroku, Maročanom pa dati čimvečjo neodvisnost. Doba kolonializma je minila.

Grška kraljeva dvojica v Jugoslaviji

Ta teden je grška kraljevska dvojica na obisku v Jugoslaviji, kamor jo je povabil Tito. Obisk je bolj vpljudnostnega značaja. Z njim je hotel Tito dokazati zlasti Zahodu, da njegovi tesnejši odnosi z Moskvijo niso škodovali jugoslovanskim odnosom z Zahodom. Kdo ve, kako je bilo pri srečanju jugoslov. ljudstvu, zlasti Beograječanom, ko so po dolgem času spet stopile kraljevske noge na njihova tla. Grško kraljevska dvojica so sprejeli zelo slovesno in so jo povabili tudi na Hrvaško in v Slovenijo. Pri tem je grški kralj morda obujal spomine na nekdanje obiske na Bledu in na Brdu, kamor je večkrat hodil k svojemu sorodniku knezu Pavlu.

V Avstriji ni več osebnih izkaznic

V Avstriji so kmalu potem, ko je dežela na osnovi mirovne pogodbe spet postala neodvisna, začeli misliti na odpravo osebnih izkaznic. Avstrijska vlada pravilno sodi, da so osebne izkaznice uvedle zasedbene države in da jih je treba zdaj odpraviti.

Izrael in Arabci

Arabci so si zopet v laseh z Izraelom. Zadnje čase je bilo več hudih oboroženih spopadov med izraelskimi silami. Egipt noče priznati Izraela, oziroma pravice Izraelcev do lastne države. Dokler tega ne bo priznal, tako dolgo seveda ne bo miru med Izraelom in arabskim svetom. Vsa zadeva bi lahko postala nevarna, ker so se arabske države obrnile na Sovjetsko zvezo, naj jim dobavi orožje in Sovjeti so menda pripravljani ugoditi tej želji. Zahodne države so se obvezale, da ne bodo do rešitve spora dale orožja ne Arabcem in ne Izraelu, da bi tako preprečile vojno. Če bi Sovjeti dali orožje Arabcem, bi se položaj spremenil in v nevarnosti bi bil mir na Srednjem Vzhodu. Zato je treba to vprašanje nujno rešiti. Predsednik komisije za premirje general Burns je zahteval, naj tamkajšnji spor pride ponovno pred Varnostni svet Združenih narodov.

NAŠ TEDEN V CERKVI

11. 9. nedelja, 15. pob.: sv. Prot in Hija-cint
12. 9. ponedeljek: Ime Marijino
13. 9. torek: sv. Notburga
14. 9. sredo: Povišanje sv. Križa
15. 9. četrtek: Žalostna Mati božja
16. 9. petek: sv. Kornelij
17. 9. sobota: Rane sv. Frančiška

SV. NOTBURGA, roj. 1266 na Tirolskem, umrla 1313, je v tolažbo preziranim, nizkim, saj je, čeprav dekla, brez učenosti, bogastva in svetne slave dosegla povišanje v nebesih.

1. Imela je pobožno mater. Tako jo je učila: »Sonce sije v sobo, tako gleda v sobico tvoje srce Bog, vidi vse naše misli in želje...« Cvetice dvigajo glavo proti nebu, tako glej tudi ti k Bogu... »Ptičice pojejo hvalo Bogu, še lepše naj hvali tvoje srce nebeskega Očeta...« Učila jo je tako imenovano veliko skrivnost: da se namreč v goreči ljubezni pogosto spominjamo Boga in zanj živimo. V takih dušah sije

IZ SVETEGA EVANGELIJA

Eisti čas je šel Jezus v mesto z imenom Naim, in šli so z njim njegovi učenci in mnogo ljudstva. Ko se je pa približal mestnim vratom, glej, so nesli ven mrliča, edinega sina matere, ki je bila vdova; in z njo je bilo mnogo ljudi z mesta. Ko jo je Gospod videl, se mu je v srce zasmilila in ji je rekel: »Ne jokaj!« In pristopil je ter se dotaknil nosil — nosilci pa so obstali — in je rekel: »Mladič, rečem ti: Vstani!« In mrtvi je sedel in začel govoriti; in Jezus ga je dal njegovi materi. In strah je obšel vse, in hvallili so Boga ter govorili: »Velik pre-rok je vstal med nami,« in »Bog je obiskal svoje ljudstvo.«

Vse molitve današnje maše kažejo na tolažljivo resnico: Kristus je naš življenje. Vse, kar je dobrega v nas, je sad njegove milosti; le z njegovo pomočjo moremo vztrajati v dobrem. Grešnik najde v milosti moč za svoje vstajenje in pravičnik svojo rast v svetosti, zlasti v moči obilnih milosti, ki jih deli zauživanje Gospodovega telesa v obhajilu. Le v združenju z Jezusom se more razvijati ono rodovitno duhovno življenje, ki ga sv. Pavel opisuje v današnjem berilu in ki ga na veličasten način deli Kristus kot slišimo v evangeliju.

Najprej postavlja apostol za temelj bratskega združenja med kristjani ponižnost. Ne bodimo željni prazne časti, da bi drug drugega izživali, drug drugega zavidali. Kjer ni ponižnosti, ni strpnosti, ni ljubezni, zato tudi ne nadnaravnega življenja v duši. Prevzetnež predstavlja stalno netivo za razprtije, ker sebe z namišljenimi prednostmi potiska v ospredje, druge pa podcenjuje, v nič devlje.

Kot v lepo oskrbovanem vrtu suho drevo sredi zelenja in cvetja v oči bode, tako je naravno, da po kreposti stremeči kristjan težko prenaša ob sebi zlobo, duhovno smrt. Apostol daje modro navodilo: če je kdo med vami zasačen v kakem prestopku, takega vi, če ste duhovni, to je,

sonce božje ljubezni prav gorko.

Mnogi ne znajo med delom drugega kot kleti, opravljati, grdo govoriti. Niso hvaležni Bogu. Ne znajo posvetiti dela, kaj, če jim Bog delo vzame in ga da bolj vrednim?

2. V službi je bila skrbna; do revežev pa usmiljena. Takrat so nehali z delom že v soboto popoldne. To zato, da so se bolj pripravili za nedeljo. Iz zvonika se je oglasil zvon in oznanjal delopust. Nekega dne je gospodar hotel, naj bi se po zvonjenju dalje žela na polju. Notburga vrže srp proti nebu rekoč: »Če obstane in ne pade na zemljo, velja kot sva se pogodila, ko sem stopila v službo: če pade, pa tvoja volja.« Srp je obvisel v zraku. Zato jo slikajo s srpom v zraku.

Ko stopaš v službo, se pogodi, da imaš preko, da moreš skrbeti za svojo dušo in dajati Bogu dolžno čast. Gospodari hudo grešijo, če branijo poslom v cerkev. Tako službo pustijo!

če živita v vas Kristusova modrost in dobrot, v duhu krotkosti opomnite. Tudi ta miloba je sad ponižnosti, ki človeka stalno opozarja, naj bo čuteč in naj se z milostjo trudi, da še niže ne zdrkne, kot je pa oni, ki ga graja.

Končno nas apostol navdušuje, naj v dobrem vztrajamo, kajti če ne opošamo, bomo ob svojem času želi sadove svojega dela. Težave, ki jih srečamo v duhovnem življenju, nas ne smejo zbežati, potrebi. Bog ne zahteva, naj imamo uspeh pri svojih naporih, pač pa zahteva, naj se ob sodelovanju z milostjo borimo, naj vztrajamo pri delu, čeprav ni videti sadov. V času, ki ga bo imel Bog za primerne, bo dal pa tudi sadove vzkliti iz našega znoja.

V posebno veličastni luči kaže Kristusa kot oživljavca evangelij. Ko sv. Avguštin razlaga čudežno obujenje mladeniča iz Naima, pristavlja opombo: sv. pismo nam poroča le o 3 primerih, ko je Kristus obudil mrtvega človeka k življenju, toda o nešteti primerih, ko je obudil na duši mrtve, ne poroča. Gotovo je veliki svetnik ob tej opazki mislil prav nase, saj je tudi njega Jezus obudil iz duhovne smrti greha in strasti.

Če vzbujajo svetniki, ki so živeli nedolžno, naše posebno občudovanje, začutimo ob svetnikih-spokornikih, ki toliko večje zaupanje do Kristusa oživljavca. Če so namreč oni mogli v kljub skušnjavam in strastem in v kljub padcem znova vstati in vztrajati, moremo tudi mi s Kristusom to doseči.

Naše krščansko življenje obstoji v stalnem vstajanju, vzpenjanju navzgor. Če nismo zamotani v kak večji greh, smo pa prav gotovo v nešteto malih. Dotik Kristusove milosti našo dušo drami k čuječnosti in hrepenceju po večji svetosti. Za Avguštinovo obujenje od mrtvih so bile potrebne obilne solze in molitve ljubeče matere, ki so nagnile Gospoda k usmiljenju. Tudi naši duši bo milost toliko bližja in z njo vstajenje k življenju v Bogu toliko silnejše, kolikor več bo v našem srcu hrepenceja in klicanja v zaupni molitvi: Srce Jezusovo, vir življenja in svetosti, usmili se nas!

Vrnili je veselje do življenja tri tisoč pohabljenim otrokom

Don Carlo Gnocchi, novodobni Cottolenga, je v tistih strašnih božičnih dneh v letu 1942, ko je bežal s preostankom italijanskih alincev preko brezkončnih ruskih step, podpisal z Bogom svojevrstno menico. Na 700 km dolgem križevem potu, pri 40 stopinjah mraza, je sam lačen in ves mrzličen videl, kako so padale okrog njega dan na dan stotine vojakov-očetov. Tedaj mu je vsak, kot zadnjo oporoko, priporočal svoje otroke. Odgovarjal jim je, da jih božja previdnost ne bo zapustila. Don Gnocchi se je srečno vrnil v Milan in se hotel kakor prej posvetiti mladini boljših slojev, sinovom očetov in mater. A zadnja prošnja umirajočih očetov v daljni Rusiji mu je bila vedno pred očmi. Odsel je na pot čez hribe in doline alpskega pogorja in zbral tu otroke-sirote, ki niso imeli nikogar, da bi zanje skrbel. V domu invalidov Arosio v Milanu so našli vsi varno zatočišče. Nekega julijskega dne leta 1945 je prišla k njemu mlada mati z 8-letnim sinčkom, ki je bil brez noge. »Don Gnocchi,« mu je rekla s solzami v očeh, »ohdržite si ga, jaz ga

ne morem več hraniti.

DOMOVI ZA OTROKE - INVALIDE

Don Gnocchi se je znašel pred novim težkim problemom. Potrkal je na razna vrata, a povsod je dobil isti odgovor: Na stotine in stotine imamo že takih pohabljenec, ne vemo več, kaj z njimi. Ko bi imeli zanje kak dom. Trkal je dalje in usmiljena milanska gospa mu je ponudila svojo vilo za otroke sirote. Tja je preselil vse svoje prejšnje varovance, male invalide, žrtve neusmiljene vojne, pa nastanil v domu invalidov Arosio. Ob koncu poletja je njihovo število naraslo že na sto in ob koncu leta na 200. Od vseh strani Italije so prihajale prošnje za sprejem. Vojna je strahovito žela med najbolj nedolžnimi. »Kristus Kristus je prošil v teh nedolžnih bitjih, kako sem mu mogel odreči?« je vedno ponavljal don Gnocchi. Potrebe so postajale vedno večje in po njegovem zgledu so vstali še drugi podobni zavodi za otroke-invalida v samem Milanu, kmalu pa še v Rimu, Turinu, Genovi in drugod.

Po vseh teh zavodih je preveval duh novodobnega Cottolenga, ki je predvsem hotel, da bi v njih prevladala pristrana domačnost. Odstranil je vse nepotrebne in neuporabne metode in ni štedil s tistimi, ki bi te malčke brez nog in rok, slepe ali kako drugače pohabljenec, pripravile na življenje, ki jih čaka v svetu. Poleg potrebne zdravniške oskrbe je zanje poskrbel še za primerno strokovno izobrazbo. Dobro je vedel, da veliki industrijski centri ne bodo primerni za te zaznamovane otroke, zato jim je poskrbel poklice, ki naj bi jih lahko izvrševali v manjših centrih, skriti pred radovednimi pogledi. Danes je že nad 2000 njegovih gojencev, ki veselo opravljajo svoje delo v manjših mestih in vaseh kot mehaniki, mali trgovci, ali kot šivilje, pletilke in štikarice. Vsem je dobri don Gnocchi dal v roke kos kruha in z njim veliko zaupanje v božjo previdnost in vero v življenje. Njegova velika ljubezen je vse to zmogla. Danes je v njegovih zavodih še tisoč pohabljenih otrok, ki se tu usposabljujejo za življenje.

Sv. oče je večkrat sprejel male pohabljenec in se z njimi očetovsko razgovarjal. Pri nekem takem sprejemu je dejal: »Vi ste živa žrtev nedolžnega človeštva za grešno človeštvo.«

Don Gnocchi ni imel sredstev, ko je začel svoje veliko delo. Njegova mama večkrat pripoveduje, kako jo je se za tramvaj vprašal denar, ko je odšel od doma. A njegovo veliko zaupanje mu je pomagalo. »Krivo je,« večkrat ponavlja, »da imam premalo zaupanja, če ne, bi lahko začel še z večjimi deli.«

DOMOVI ZA PARALITIČNE OTROKE

Danes je don Gnocchi ob predvečeru novega dela. Sam pravi, da je že dalj časa

mislil na to, a odločitev je padla, ko mu je sam sv. oče poslal pismo bolnega paralitičnega otroka. Bil je to desetletni otrok s Trentinskega, ki je pisal sv. očetu: »Že devet let boleham za otroško paralizo in nihče se zame ne zmeni. Mama je že prosila na desno in levo, a vedno brez uspeha. V moji vasi je bil otrok, ki mu je bomba odnesla nogo. Takoj je dobil zavetišče v zavodu don Gnocchija. Jaz pa še vedno životirim v svoji revni bajti. Pismo se je tako končalo: »Zakaj mi ni dal Bog, da bi tudi jaz našel bombo?«

Ta obupni klic malega trpinca je don Gnocchija do dna pretresel. Čeravno od čezmernih trudov je izčrpan, se je don Gnocchi z mladostno vneto lotil novega dela. V Milanu že vstaja veliko in moderno središče za paralitične otroke. Prvi izmed vseh bo v njem našel svoj novi dom desetletni deček iz Trentinskega, ki je sedaj v zavodu Arosio za vojne pohabljenec. Don Gnocchi sam krije velikanske stroške za moderno zavetišče s sredstvi, ki jih zna najti njegova velika ljubezen do malih trpinov in njegovo neomejeno zaupanje v božjo previdnost.

Zivljenje don Gnocchija je polno žrtv in dela. Nekoč mlad in eleganten duhovnik, ki je s svojimi bogatimi govornimi zmognostmi očaral množice, je danes predčasno osivel mož. Skrb za njegove otroke ga žene iz kraja v kraj, kjer jih obiskuje po zavodih in jim s svojo toplo besedo lajša gorje. V trenutkih prostega časa pa tako rad premišljuje o velikem misteriju trpljenja, predvsem trpljenja otrok, ki plačujejo grehe grešnega človeštva. »Nesposobnost je,« pravi don Gnocchi, »da se mnogi ob pogledu na trpeče otroke pohujšujejo nad Bogom, trpljenje malih je misterij, ki bi nas moral do dna presuniti in poboljšati.«

KAJ JE Z NAŠIMI PEVSKIMI ZBORI?

O KRIŽIH IN TEŽAVAH CERKVENIH ZBOROV NA TRŽAŠKEM

(Nadaljevanje)

Kjer je cerkev in slovenska služba božja, tam je cerkveni pevski zbor. Stejemo jih nad dvajset v večjem ali manjšem številu, z mešanimi ali samo ženskimi glasovi. Ne bi rad dajal ocen, niti dobalil kakovostnega vrstnega reda. Zato jih bom raje samo naštel in nekatere nekoliko opisal, ker bo podrobna zgodovina vseh tržaških cerkvenih pevskih zborov in njihovo delo objavljeno v kulturni reviji »Vera in doma« s sliko zbora — kot se je že začelo.

Poglejmo najprej *openski zbor*. Ni velik, ali lahko je v zgled marsikateremu zboru. Kljub velikim težavam openski pevci in pevke še vedno vztrajajo. Zanje bo ostala nepozabna gospa Marija Gregoretti, ki se

DUŠAN JAKOMIN

v tem času od njih poslavlja. Koliko se je ona zanje žrtvovala! Sedaj skrbi zanje g. Angel Kosmač. Upam, da bodo še naprej vztrajali.

Precej poznan na Tržaškem je *mačkovijski* pevski zbor. Od leta 1949. je prebrel marsikatero težavo in neprijetnost. Če pa prelistamo njih zvezek, kjer je za beležena kronika zbora, vidimo, da je imel že več nastopov in se tudi častno predstavil tržaškemu občinstvu na raznih prireditvah in koncertih na radiu, slovenskih večerih itd. Zadnje čase je tudi nastopil na Koroškem. Organistka gđ. Dalka Šturman je posvetila zboru vse svoje sile. Nekdaj je pel ta zbor tudi pod vodstvom pevskega Franca Fabrisa. Mačkovijski zbor je sedaj prenovljen in napreduje pod vodstvom poštrenovalnega gospoda Albina Germeka.

V DOLINI je mladina prinesla pravo revolucijo. Sedaj skoraj sami mladi fantje in dekleta pojejo pod vodstvom g. Franca Štuhca, orgla pa Cvetko Marc. V kratkem času so pokazali že lepe uspehe.

V SKEDNJU poje novi ženski pevski zbor že poldrugo leto. Poleg cerkvenih pesmi pojejo tudi narodne. Imajo že lepe nastope za seboj: dve prireditvi, dva koncerta na radiu, peče so na raznih slovenskih večerih, pred kratkim so nastopile na Koroškem in registrirale precejšnje število pesmi za celovški radio. Orgla skladatelj Ivan Grbec.

SENTJAKOBSKI zbor ima za seboj prav lepo zgodovino, predvsem po zaslugi msgr. Ivana Omersa, ki je vedno družil slovenske pevce, ker je želel, da bodi slovenska sveta maša pri Sv. Jakobu res slovenska in ljudem draga. Poleg starejših pevcev je dobil zbor v zadnjih letih tudi nekaj mladih in kaže lep napredek.

PRI SV. IVANU vodi gđ. Zupančičeva tamkajšnji zbor. Posebno ob velikih cer-

kvenih praznikih se pevci zelo potrudijo. G. Klakočar skrbi za zbor pri SV. ANTONU. Ta zbor je ustvaril že 1945. leta, ker prej tu ni bilo slovenske službe božje. Orgla pa gđ. Rozalija Čičigaj. Gđ. Marija Klakočarjeva pa vodi sedaj ROJANSKI ZBOR, ki je mlad in poln volje in veselja do petja. Poleg mešanega zbora je v Rojani še zbor Marijine družbe, ki deluje nepretrgoma že 50 let in skrbi vsa leta za petje v cerkvi.

PRI SALEZIJANCIH tudi pojejo pod vodstvom g. Antona Resena.

V BARKOVLJAH skrbi za petje organist g. Maddalena. V SV. KRIŽU imajo zbor, ki je nastopil tudi s precej zahtevnimi pesmimi pod vodstvom g. dr. Jožeta Gracarja, ki je vzgojil tudi nove organiste. Pri SV. VINCENCIJU vodi petje organist g. Klavdij Tiberio. Na PROSEKU pa skrbi za petje znani glasbenik g. Jože Križman. Na KONTOVELU vodi dekliški zbor g. Bogatec s pomočjo g. prof. Milica. Dekliške zore srečamo še v TREBČAH pod vodstvom g. Danila Kralja, na REPENTABRU pod vodstvom g. Zeleta in v BAZOVICI pod vodstvom g. Živea, kjer orgla organist Pavel Fonda.

Dalje so še zbori na KATINARI pod vodstvom organista g. Justa Lavrenčiča, v BORŠTU pa skrbi, kot vedno do sedaj, g. Malalan, ki ima velike zasluge za narod v tržaškem Bregu in je tudi vzgojil lepo število organistov. Orgla pa Drago Petaros. V BOLJUNCU pa skrbi za zbor gospa Marija Maver. V RICHMANJIH je tudi zbor, ki poje pod vodstvom gospe Marte Komar.

Pri SV. BARBARI pa uči z vso požrtvovalnostjo gđ. Alojzija Tul. Cerkev na PREBENEKU, ki spada pod dolinsko župnijo, ima tudi svoj zborček.

DELO NAŠIH CERKVENIH ZBOROV

Omenjeni zbori v večini gojijo tudi narodno pesem. Na prvi pogled bi skoraj rekli, da cerkveni zbori na Tržaškem le životarijo, živijo le po tradiciji. Vendar pa, če pogledamo njih posamezno delo, opazimo precejšnji razmah. Po delu spoznamo človeka, to velja tudi za zore. Lahko rečemo, da naši cerkveni zbori niso zaprti krog, vezani le na nedeljsko mašo. Od 1949. dalje so nastopali tudi v javnosti in so pokazali tržaškemu rojakom, da je v njih živa in močna ljubezen do slovenske pesmi in narodne zavesti. Izmed omenjenih zborov je precej takih, ki so imeli že lepe nastope. Poslušali smo že razne koncerte cerkvenih pesmi: Marijinih ali božičnih. Prvi je bil v Dolini dne 9. oktobra 1949. na pobudo g. Štuhca, kjer je nastopilo 5 zborov. Izvajali so Marijine pesmi.

26. decembra 1949 je bil koncert božičnih pesmi v Bazovici, na pobudo g. Živea. Nastopili so trije mešani zbori ter dva otroška in sicer bazoviški in dolinski.

Žgoče vprašanje prave vzgoje

V posebno pohvalo moramo našim očetom in materam šteti nežno skrb za otrokove materialne potrebe. Koliko store matere, da bi bil otrok lepo oblečen, da bi imel izdatno malico v šoli in da bi se mogel udeležiti raznih zabav! Večkrat slišimo iz ust staršev tole ali podobno zagotavljanje: hočem storiti vse, da se bo mojemu otroku bolje godilo kot meni, prihraniti mu hočem trdoto dela...

To modrovanje ni čisto v skladu ne z zdravno pametjo, ne s krščanskim pojmovanjem življenja. Noben oče namreč, pa naj bi sam še toliko pritrgoval in spravljaj na kup za svoje otroke, jim ne more dati zagotovila, da bodo šli skozi življenje mimo trpljenja. Bog vzgoja za nebesa vsakega zemljana v senci križa; nikogar ni, ki bi bil izvzet od splošne postave stvarnikov: »V potu svojega obraza si boš služil kruha. Iz tega pa sledi, da je morda res krščanska vzgoja tista, ki že otroka navaja k malim odpovedim in vestnemu delu, ne da bi zato moral biti nagrajen.

Najlepša prilika, da se otrok uvaja v resnobo dela, predstavlja šolanje. Sedaj v zadnjih dneh pred pričetkom novega šolskega leta se v naših družinah zopet povsod resno zastavlja vprašanje: kako otroku omogočiti uspešno šolanje? Od tega, kako bo otrok med šolskim letom oskrbovan, zlasti v koliko bo obdan od dobrih vplivov, od tega zavisí uspešno učenje in lepa bodočnost otrokova.

Na Tržaškem in Goriskem verni Slovenci veliko žrtvujejo za oba vzgojna katoliška zavoda: Marijanišče na Opčinah in Alojzijevešče v Gorici. Zakaj radi molijo za ta dva zavoda in ju z darovi podpirajo? Gotovo zato, ker se zavedajo, da prav ta 2 zavoda mnogim slovenskim družinam omogočita, da pridejo njihovi sinovi do solidne verske vzgoje in skrbne opore pri študiju. Vsak veren študiran človek pomeni bogat zaklad za narodovo občestvo.

Oba omenjena zavoda nam morata biti pri srcu pa še iz nekega drugega razloga. Skrbita za naš problem duhovniškega naraščaja. Tako Alojzijevešče v Gorici kot Marijanišče v Trstu naj bi bili prijazen dom zlasti tistim dijakom, ki nosijo v duši skrito željo po duhovniškem poklicu. Večkrat so pa prav takšni fantje iz revnih družin in bi jim bilo šolanje sploh onemogočeno, če ne bi bilo vzgojnih cerkvenih ali katoliških zavodov in dobrih src, ki te zavode velikušno podpirajo.

Pred nami so jesenske kvatre. V nedeljo, 11. septembra bodo verniki podeželnih župnij zopet povabljeni, naj v posebnih ovojnicah prispevajo za Marijanišče. Ne ustrašimo se teh ovojnic! Če enemu samemu dobremu fantu omogočimo, da bo postal veren slovenski izobraženec ali celo duhovnik, bomo za svojo odpoved bogato poplačani kot narodna družina. Nič manj važno je pa to, da za duhovniške in redovniške poklice goreče molimo. Ljudstvo bo imelo takšne duhovnike in toliko, kolikor bo znalo zanje moliti!

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

7. januarja 1951. je pripravila Slovenska prosveta koncert božičnih pesmi v Nabrežini. Peli so trije zbori ter baritonist Marijan Kos in sopranistka Milena Čekutova. Na misijonsko nedeljo 19. oktobra 1952. je bil prvi nastop združenih zborov v Avditoriju.

6. januarja 1953. je sledil velik nastop v Avditoriju s šestimi božičnimi pesmimi. Peli je nad 100 pevcev. To je bil pomemben dogodek za naše zore.

Lansko leto so izvajali v Avditoriju za božič Tomčevo pesnitev: Slovenski božič. Bilo je tudi že več nastopov z narodnimi pesmimi pod okriljem Slovenske prosvete. Prvi nastop je bil ob priliki slovenskega tabora na Repentabru dne 2. julija 1950, kjer so nastopili zbori iz Tržaške, Gorške in Koroške.

Nastopili so še 23. avgusta 1953. tudi na Repentabru in na Opčinah 22. avgusta 1954.

Slovenska prosveta je ustanovila lansko leto svoj zbor.

Slovenski večeri po Tržaškem so dali priliko za razne pevske nastope.

Vprašujete odgovarjamo

Misijonar na luni

V ital. časopisih sem bral, da bo prvo ekspedicijsko na luno spremljal tudi misijonar, da bo krstil ljudi, če tam gori bivajo. Meni ne gre v glavo, kaj naj dela na luni duhovnik, če res poletijo kdaj tja gor ljudje. Veste morda vi?

Ignac Svava, Trst

Predvsem vedite, da časnikarji radi velikokrat napišejo kaj senzacionalnega zato, da zbudijo radovednost bralcev. Zaradi tega mora človek sprejemati njih trditve zelo previdno, in ne slepo verjeti vse, kar napišejo. Posebno ilustrirani časniki iščejo takih senzacionalnih novic. Tako so ravno v zvezi z zadnjo mednarodno atomsko konferenco marsikaj napisali, kar ne smemo takoj vzeti za golo resnico. Mnogo je pri tem pisateljske fantazije. Tako so se res zelo razpisali glede potovanja na luno. Poročali so celo, da so nekateri v Ameriki že prenotirali mesto na letalu, ki bo poneslo prve ljudi na luno. V to vrsto novic spada tudi poročilo o misijonarju, ki pojde na luno krščeval.

Če pojdejo kdaj ljudje na luno, (kar je še vedno zelo neverjetno), jih bo res morda spremljal tudi kak duhovnik, toda ne zato, da bo tam ljudi krščeval. Saj, če so tam živa in razumna bitja, kot je n. pr. človek na zemlji, to niso potomci Adama in Eve, zato tudi nimajo izvirnega greha, ki je prišel na ljudi zaradi skupnega izvora iz prvih staršev. Zaradi tega bi ljudje na luni, če recimo res žive, bili prosti izvirnega greha Adama in Eve in bi zato tudi ne potrebovali Kristusovega krsta.

ZANIMIVOSTI

Einstein in Bog

Nedavno umrli veliki znanstvenik, Albert Einstein, je proti koncu svojega življenja zapisal zanimivo, a kaj žalostno razpravo o svojem razmerju do vere in do Boga. Kakor je bil Einstein velik v znanju fizike, tako je bil majhen v spoznavanju vere in njenih neizpodbitnih zakonov in resnic.

Einstein trdi, da je vera posledica strahu. Iz religije strahu se je razvila moralna religija, stvarna in otipljiva pa je le fizična religija, katero je on odkril. Bog mu je dal razum, da je prodril tako globoko v skrivnost atomske energije, kar pa je bilo zanj usodno. Atomska sila on istoveti z božjo vsemočnostjo. Ta mu je nadvse, začetek in izvor vsega stvarstva in nad to silo ni nobene višje moči. Iz tega nujno sledi, da zanika tudi človekovo dušo. Moralna opora, ki bi izhajala iz vere, mu ni potrebna. Človek mora pač imeti neko dostojanstvo, ker je družabno bitje in ker to zahtevajo socialni odnosi. Je pa svoboden, lahko dela, kar hoče, zato je za svoja dejanja prav toliko odgovoren kakor mrtva stvar, če sledi notranjemu nagonu.

Einstein tudi trdi, da je Cerkev sovražnica znanosti, da je uničila rimskokatoliško kulturo, ko je zatrla poganstvo.

Razumljivo je, da bi človek rad prodril v vse skrivnosti življenja, a prav lahko se zgodi, kakor se je zgodilo slavnemu Einsteinu, da se radi svojih odkritij prevzame in se postavi nad Boga, ki ni samo začetek in konec vsega stvarstva, ampak predvsem življenje in duhovna velesila, ki ne pozna drugega imena kakor večnost.

Kaj sem doživela na evharističnem kongresu v Braziliji

NA EKVATORJU

Ekvator je tista umišljena črta, ki deli našo zemljo v severno in južno polovico. Za potnike na ladji je vedno velik dogodek, ko z ladjo prekorajo ekvator. 11. julija ob 13.30 so nas zvočniki opozorili, da bomo čez pet minut dospeli na ekvator. Napovedovalec je vabil tiste, ki gredo prvič čez ekvator, naj stopijo na desno stran ladje. Tudi jaz sem bila med tistimi. Kakor otroci smo vsi silili na isto mesto in strmeli v isto točko, kot bi morali ustreliti zajca. Čez pet minut smo zvedeli, da smo točno na ekvatorju. Glasno smo se zasmejali, saj smo videli samo tisto, kar smo videli prej, ko nismo bili na ekvatorju; nebo in morje.

Mnogi so se bali, kako bodo prenašali napovedovano vročino. Po pravici povedano, kakšne posebne vročine ni bilo. Na soncu je bilo zares vroče, če sem stopila pa v senco, me je takoj hladilo, da sem iskala zavetja. Ladijski dnevnik je napo-

Pomenljiva obletnica

Ameriška oddajna postaja v Bubuque proslavlja letos že peto obletnico oddaje rožnega venca po radiu. Tej lepi molitvi po radiu se pridružuje na stotisoče in stotisoče ameriških družin in tvori tako najlepši, živ rožni venec, ki je brez dvoma nebeški Materji zelo všeč.

Esperantisti bodo zidali cerkev

Na predlog italijanskih katoliških esperantistov, bodo v Bologni sezidali cerkev na čast sv. Piju X., ki je obenem tudi njihov zaščitnik. Kako velik je vpliv katoliških esperantistov v svetu znači dejstvo, da je ta predlog naletel povsod na ugoden odmev in upajo, da bodo to lepo zamisel v najkrajšem času tudi udeležili.

Za odpuščene kmečke delavce

Ministrski svet je odobril pravilnik, s katerim so deležni obvezne pomoči tudi

kmečki delavci, ki so bili odpuščeni proti lastni volji. Brezposelno podpora lahko dobijo na podlagi odobrenega pravilnika zaposleni s stalno plačo in dninarji, ki so vpisani v navadne sezname združenih poljedelskih prispevkov. Morajo pa predložiti dokumente o zavarovanju in plačevanju prispevkov in njihova zaposlitev ne sme presegati v 12 prejšnjih mesecih 180 zaposlenih delovnih dni.

Na podlagi zakona štev. 692 od 4. avgusta 1955 bodo dobili zdravniško sanitetno pomoč upokojenci zavoda za socialno skrbstvo krajevnih ustanov.

Pozni poklici

Markiz Melhior de Vogue in markiza Genovefa Brineard sta po 35 letih skupnega zakonskega življenja zaprosila sv. očeta dovoljenje, da smeta vstopiti v samostan, on v benediktinski red, in ona v red redovnic vnebovzetja.

Esperanto — mednarodni jezik v bližnji bodočnosti

Več poskusov je že bilo napravljenih, da bi ljudem bilo olajšano medsebojno občevarje, kar se jezika tiče. Marsikdo se je začel v prejšnjem stoletju ukvarjati s tem; skušal je na ta ali oni način ustvariti umeten jezik, ki naj bi se ga naučili vsi ljudje, pripraven jezik, ne pretežak, sestavljen tako, da bi bil kar najbolj umeven različnim narodom. Toda mnogo takih poizkusov se je izjalovilo. Izmed teh se je obnesel le tako imenovani esperanto in iz gleda, da mu je usojen uspeh, saj se že počasi uveljavlja.

Esperanto je umetno sestavljen mednarodni jezik, ki ga je leta 1887 uvedel poljski zdravnik L. L. Zamenof. V tem letu je Zamenof izdal prvo knjigo v tem jeziku in sicer za Ruse. Avtor sam pa je sebe imenoval »Dottor Esperanto« (= tisti, ki upa). Odtod ime novemu jeziku.

Kako je pravzaprav sestavljen ta umetni jezik? Dr. Zamenof ga je prvi začel sestavljati. Kmalu nato pa je Esperantska Akademija izpopolnila besednik, ki šteje skupno 4413 besednih korenov. V poštev so prišle besede, ki so skupne v važnejših jezikih, n. pr. atomi, hotelo, teatro, vino. Te so bile brez pomiselnja sprejete v lekikon. Bistvenih sprememb pri omenjenih besedah ni, le končni o, ki pa je značilnost vseh esperantskih samostalnikov: vsi se namreč končujejo na o. Na splošno pa je sestavljalce vodilo pravilo, da so izbirali bolj poznane besede iz neolatinskih, germanskih in nekaj tudi iz slovanskih skupin. Tem so dali lažjo obliko in zato velja esperanto za hitro umljiv jezik. Pri besedah kot patro (očec), kafo (kava), skribo (pisava), bi ne bilo težko takoj razumeti njih pomen. Značilne za ta jezik, ki je pravzaprav mešanica več jezikov, so nekatere besede, sestavljene iz ene latinskega izvora in ene germanskega izvora, n. pr. akvofalo (vodopad; v nemščini Wasserfall). Nemški »Wassera« nadomesti esperanto z latinskim »aqua«, pa dobimo besedo mednarodnega značaja! — V esperantu je mnogo prevodov iz znanstvenih in leposlovnih del; veliko število dosega tudi periodični tisk. Na tisoče je že knjig v esperantu in o esperantu.

Kmalu po prvem poskusu dr. Zamenofa leta 1887. se je esperanto začel širiti izven meja Poljske. Na njegov razvoj je po-

zivno vplivala pozornost, s katero so ga sprejeli in se zanj začeli živo zanimati razni priznani učenjaki. Polagoma je esperanto dobil že veliko pristašev, da je leta 1905 prišlo do prvega kongresa esperantistov v Boulogne-sur-Mer na Francoskem. Od takrat do letošnjega leta je bilo že 40 takih kongresov, ki so se vršili vsako leto v drugi državi.

Zadnji kongres, ob 50-letnici prvega, se je zaključil 7. julija v Bolonji. Na tem jubilejnem kongresu je bilo prisotnih 1700 delegatov iz 33 držav. Jugoslavija je bila zastopana po 75 delegatih. Od 10 predavateljev na kongresu so bili 3 Jugoslavo (V Jugoslaviji je esperantska ideja precej razširjena, to pričajo tudi oddaje za pouk tega jezika na radiu). Na kongresu so ugotovili velik napredek esperanta v povojnih letih. Mednarodna organizacija za kulturo in prosveto, Unesco, je lansko leto sprejela svetovno esperantsko zvezo za svojega posvetovalnega člana in mu s tem izkazala

NA KVATRNO NEDELJO 18. sept. bodo okoliške župnije na Tržaškem pripravile svoj jesenski dar za Marijanišče. — Župnije v mestu bodo storile to kak teden kasneje. Tudi darovi v živilih bodo z veliko hvalečnostjo sprejeti.

visoko priznanje. Med drugim so na kongresu razpravljali še o možnosti uvedbe esperanta v šole in njegove uporabe v kulturnih stikih med narodi. Ob sklepu kongresa so sestavili resolucijo, v kateri je poudarjeno tudi to, da stremenje po kulturnem, socialnem in političnem zbliževanju med narodi že samo na sebi potrjuje nujnost tako važnega instrumenta, kot je mednarodni jezik.

Čeprav je spočetka marsikdo z nezanimanjem gledal na pojav in uveljavljanje tega umetnega jezika in videl v njem le diletantski poskus, bi se sedaj lahko pričel o nasprotnem, ko vidi uspešni razvoj in razmah esperanta. Veliko možnosti je, posebno v današnjem času, ko ves svet govori o miru in o medsebojnih prijateljskih odnosih, da se ta jezik utrdi ne le v pisavi, pač pa tudi v govorjeni besedi. Seveda nam bo vse te domneve lahko potrdila le bodočnost.

V BRAZILIJU

Sprva smo opazili le temne točke gorovja, a čim bolj smo se bližali, bolj smo razločevali gozdove, travnike, mesta, vasi, nebotičnike in ladje. Naša ladja se je ustavila v največji ameriški državi, v Braziliji. V pristanišču Bahia nas je že čakala velika množica, največ zamorcev. Tudi tu so ljudje prinašali pozdrave in cvetice našemu kipu fatimske Matere božje. Ljubezen do Marije je res vesoljna. Poklonili so Mariji zlato ovratnico in zapestnico.

Pred odhodom iz Evrope so nam napovedali, da bomo dobili v Braziliji zimo, vendar se take zime ni treba bati. Po mestu Salvador sem se lahko sprehajala v obleki s kratkimi rokavi in opazovala črnce, kako so pomajali razne sadeže. Salvador je bil svoj čas prestolnica Brazilijske Portugalske kralj je bil brazilski cesar. Še sedaj se vidi cesarski grad. V Salvadorju so se nam pridružili novi romarji. V našo kabino so nam dodelili neko gospo, ki se je vračala na svoj dom v Rio de Janeiro. Ni se počutila dobro, vendar nismo imeli z njo nobene sitnosti, tudi se ni je-

RESNICA O ŠEMPOLAJU

Tržaški komunistični časopisi se na veliko razpisujejo o »kulturnem škandalu« v Šempolaju in po svoji poklieni navadi zvrčajo vso krivdo na napačno stran. Ker se razburjajo zaradi tega titovski kulturniki tudi izven šempolajskih mej, zato po častniškarski dolžnosti poročamo o poteku dogodkov.

Zadnji avgustovo nedeljo so v Šempolaju praznovali opasilo farnega svetnika mučenca Pelagija. Kakor skoro povsod se tudi tukaj praznuje opasilo s slovesno mašo in procesijo-obnašanjem. Krajevni dušni pastir je sporočil oblastem, da se bo vršila procesija in kratko dostavil, da procesije ne bo, če bi kdo drug zaprosil na dan glavnega farnega opasila za plesno prireditev. Znano je, da se splošno nikjer v urejenih župnijah ne vrši opasilo in »šagra« isto nedeljo. Toda titovski kulturniki v Šempolaju so to staro tradicijo v svoji vasi pretrgali in vložili prošnjo za kulturno prireditev s plesom na dan opasila. Oblast je dala prednost cerkveni slovesnosti in plesna kultura ni dobila dovoljenja. S tem je padla po pameti nekaterih šempolajskih kristjanov krivda na g. župnika in dekana, ki že nad trideset let neumorno deluje v Šempolaju. Cerkevni pevski zbor, ki je bil nedavno pomlajen s titovskimi mladimi pevci, je takoj napovedal boj g. župniku in opasilu. Dali so ultimatum: ali tudi naša prireditev ali ne gremo za praznik na kor! Prišla je nedelja; duhovniki in verniki se zbirajo za veliko mašo, organista in prazniški pevce pa nikjer. Težek položaj je rešil duhovnik — sosedi, ki je stopil k harmoniji in mislil prepevati enoglasno gregorijansko mašo. Pa so takoj za njim prihiteli na prazen kor stari nekdanji in zvesti vsakonedeljski pevci in so skupno imenitno zapeli štiriglasno latinsko mašo. Po slovesni maši s tremi duhovniki se je brez vsake motnje razvila lepa procesija in bilo je zadosti nosecev za vse križe in zastave in baldahin. Titovski prazniški cerkveni pevci pa so si skupno z organistom in pevovodjem sami zaprli vrata na kor in odšli naprej ne bodo več peli tudi ne pri cerkvenih pogrebih.

To je resnica o dogodkih v Šempolaju. Tržaški komunistični listi pa so po svoje poročali o popolnem polomu opasila, o praznem koru, o procesiji brez nosecev za zastave in križe. Poleg tega so zanetili veliko sovraštva do dušnega pastirja, ki ga proglašajo za nestrpnega, nekulturnega in protiljudskega in mu dajejo celo vrsto pastoralnih nasvetov za mirno sožitje v bodočnosti.

S Tržaškega tudi kar naprej prihajajo poročila, da se v nekaterih vaseh godi v manjši obliki kakor v Šempolaju. Mnenje katoliškega časopisa ob direktnem uporu na koru je sledeče:

1. Cerkevni pevci, ki si drznejo proti vsaki tradiciji na dan opasila organizirati prireditev s plesom, niso na pravi poti in si s takim dejanjem sami zaprejo pot na kor!

2. Cerkevni pevci, ki napovedo stavko, ker jim dušni pastir ne ugaia ali ne ustreže, niso cerkveni pevci, ampak uporniki; če so šole poleg tega komunistično razpoloženi, je njihov položaj dvakrat zamotan in nemogoč.

3. Cerkevni zbori, ki imajo poleg rednih vsakonedeljskih pevcev tudi prazniške pevce-komuniste, so na poti propada in povsod prej ali slej pride do popolnega preloma. To kaže izkušnja.

Naše mnenje je: na kor spadajo samo zvesti katoličani!

OBVESTILA

ROMANJE NA STARO GORO. Ker je veliko povpraševanje za romanje na Staro goro, smo naročili še eno koriero. Kdor se želi udeležiti romanja, naj se prijavi pri patru Fidelisu do sobote 10. septembra zjutraj. Nazaj grede se ustavimo še v Barnasu in v Krminu pri »Rosa Mistica«. Odhod iz Gorice v torek 13. septembra ob 6.30 zjutraj izpred kapucinske cerkve.

Šole v Gorici

NA SOLAH S SLOV. UČNIM JEZIKOM GORIŠKEGA OKROZJA se bodo vršili popravni izpiti čez 1., 2. in 4. razred dne 20., 21. in 22. septembra t. l., izpiti čez 3. in 5. razred pa po sledečem redu:

20., 21. in 22. septembra t. l. v Gorici — ul. Croce in ul. Randaccio, — v Štandreu, Podgori, Pevni in St. Mavru, — 23. in 24. septembra na Plešivem, — 26. in 27. sept. v Jazbinah, — 29. sept. v Mirniku za Mirnik in Skrljevo.

Vpisovanje se bo vršilo od 20. do 30. septembra 1955.

Otroci rojeni l. 1949 (za prvi razred) so dolžni predložiti rojstni list in potrdilo o cepljenju kozic in proti davici.

Solska maša bo l. oktobra 1955; pouk se bo pričel 3. oktobra ob 8.30.

NA SOLAH S SLOVENSKEM UČNIM JEZIKOM DOBERDOBSKEGA OKROZJA se bodo vršili popravni izpiti čez 1., 2. in 4. razred dne 20. in 21. septembra 1955, izpiti čez 3. in 5. razred pa po sledečem redu:

22. in 23. septembra v Dobrdo, v Sovodnjah, v Rupi in v Jamljah, 24. in 26. septembra pa v Ronkah, Gabrijah, na Vrhu in v Dolu.

Vpisovanje se bo vršilo od 26. do 30. septembra 1955. Otroci rojeni l. 1939 (za prvi razred) so dolžni predložiti rojstni list in potrdilo o cepljenju kozic in proti davici.

Solsko leto 1955/56 se odpre l. oktobra s šolsko mašo, redni pouk se bo začel v ponedeljek 3. oktobra.

VPIŠOVANJE V SREDNJE SOLE V GORICI. Ravnateljstva srednjih šol s slov. učnim jezikom v Gorici javljajo, da se je začelo vpisovanje v vse razrede srednjih šol in da se bo zaključilo 25. t. m.

Tajništva posameznih šol so vsako dopoldne (razen ob nedeljah in praznikih) vsem na razpolago za morebitna pojasnila.

Šole v Trstu

NA VIŠJI REALNI IN KLASICNI GIMNAZIJI v ulici Lazzaretto Vecchio 9/II traja vpisovanje učencev za šolsko leto 1955/1956 od 1. do 25. septembra, vsak delavnik od 10. do 13. ure. Podrobnosti so razvidne na oglasni deski.

Popravni izpiti se začnejo v torek 6. t. m. ob 8.30 s pismenim izpitom iz slovenščine. Zrelostni izpiti se začnejo 19. septembra.

RAVNATELJSTVO DRŽAVNE NIŽJE SREDNJE SOLE V TRSTU sporoča, da je rok za vpisovanje od 1. do 20. septembra 1955. Tajništvo je odprto vsak dan od 9. do 12. ure.

RAVNATELJSTVO INDUSTRI. STROKOVNEGA TEČAJA s priključnim tretjim razredom v NABREZINI in oddeljenih razredov pri Sv. Križu sporoča, da se vrši vpisovanje v I., II. in III. razred vsak dan do vključno 24. septembra t. l. in to v ravnateljstvu v Nabrezini. Staršem priporočamo, da pohitijo z vpisom svojih otrok in ne odlašate na poslednji dan.

praznik Karmelske Matere božje ob enajstih smo se približali zaželenemu Rio de Janeiru.

RIO DE JANEIRO

Tu so pa moje zmoglosti premajhne, da bi lahko popisala prizor, ki se nam je nudil. Zrakoplovi so letali nad nami, galebi vse naokrog, s 750 metrske višine je 35 m visok kip Kristusa Odrašenika steval roke v ljubezniv pozdrav. Strleče gorovje se je dvigalo nad vitkimi nebotičniki, po lepem in mirnem zalivu so krožile barčice, v pristanišču so nemo slonele prekoceaneške ladje, ki so iz raznih krajev pripeljale sobrate enakega mišljenja in istih želja. Tudi tu je čakala množica ljudstva s kardinalom na čelu.

Med pokanjem topov, zvonjenjem, petjem, godbo in šviganjem letal je kakor blisk minil prvi dan. Ko je ob 17.30 padel mrak na zemljo, je bila naša ladja ves okrašena z nešteti žarnicami. Utrujena mogočnih vtisov sem šla zgodaj počivat. Povedati moram, da je naša ladja ves čas bivanja v Rio de Janeiru služila za hotel, kjer smo imeli hrano in stanovanje.

17. jul.: Danes je nedelja. Vsak narod ima skupno sveto mašo v določeni cerkvi. Ker

STRŽAŠKEGA Z GORIŠKEGA OBVESTILA

Opčine

V enem samem tednu smo imeli dva velika pogreba. Gospo Marijo Kalin smo spremlili k večnemu počitku v ponedeljek, ob zaključku tedna, v soboto, pa smo ponesli na naš skupni zemeljski dom, na pokopališče, gospo Podobnikovo iz ulice Herma, št. 8. Pokojnice so vsi znanci cenili kot zgledno gospodinjico in verno slovensko mater. Stevilni venci in dolgi spreved so zgovorno pričali, kako je bila dobra Podobnikova mama poznana in cenjena. Tudi to pot so pevec zapeli v slovo par žalostink. — Naj ji Bog obilno poplača vsa dobra dela! Vsem njenim dragim, zlasti sorodnikom, izrekamo naše iskreno sožalje.

Bazoviške žrtve

6. septembra obhajamo Slovenci žalostno obletnico. Na bazoviški planoti pod hribom Kokoš so bili ustreljeni 4 Slovenci. V njih sreči je živo plamtela ljubezen do slovenstva in do domovine. Radi tega ideala so padli. Hvaležno se jih spominjamo.

Prejšnjo nedeljo 4. IX. se je v popoldanskih urah zbralo na kraju ustrelitve okrog 1000 ljudi — po vsej verjetnosti slovenskih ljudi, ki sta jih povabila »Primorski dnevnik« in »Novi list«. Morda je bilo tudi kaj radovednih tujcev ali izletnikov. Zbrani množici je govoril g. dr. Dekleva — v slovenščini se razume — nato pa neki predstavnik stranke »Partito Socialista Indipendente« (Cuechi-Magnani) v taki italijanski, ki je gotovo ni mogoče Tržačan. Prišel je baje od daleč. (Citatelj ima že dovolj razsodnosti, da ne potrebuje nobenih tozadevnih komentarjev). Opeval je znano pesem o fratelanci med narodi, med političnimi ideologijami in celo med verskimi gibanji. Mimogrede je baje izjavil, da on ne veruje — v vero. Tako smo do-

živeli, — kar doživljamo že več let —, da je tuj človek v tujem jeziku in duhu — brezverec — govoril na naših tleh, ki jih je orosila kri slovenskih žrtev. Kaj bi rekli, slovenski fantje, zbrani množici, če bi vam bilo dano govoriti??? Prislunimo v globine svojih src: slišali jih bomo! S Cankarjem nam bodo ponovili samo tri besede: Mati, Domovina, Bog.

V torek 6. IX., na žalostni dan obletnice, se je v bazoviški cerkvi darovala peta sveta maša za štiri slovenske žrtve in za vse naše neštevilne padle in mučene iz zadnjih časov. Sv. maše so se udeležili samo tisti ljudje, ki so v zadnji svetovni vojni položili na domovinski oltar svoje može in fante. Kdor je le malo ali nič žrtvoval, tak nima pojma za slične stvari. Tak rajši govori sladke besede.

Rojan

V nedeljo imamo v naši sredi na pastirskem obisku g. škofa. Sprejeli ga bomo že v soboto zvečer. V nedeljo ob devetih bo za nas opravil sv. mašo, mi pa bomo spremljali sv. mašo s skupnim petjem in skupno molitvijo. Prepričani smo, da nas bo srečanje z nadpastirjem še bolj utrdilo v veri in v zvestobi do Cerkve.

Verniellis

Po dolgem trpljenju je preminil v ponedeljek 5. septembra g. Franc Katalan. Dočakal je visoko starost 80 let. Vedno je bil skrben gospodar in dober oče. Rad se je pohvalil, kako je v mladosti prepeval na rojanskem cerkvenem koru. Na smrt se je lepo pripravil s sprejemom sv. zakramentov. V torek dopoldne smo ga spremlili k zadnjemu počitku. Bog naj mu nakloni večno srečo! Družini izrekamo naše iskreno sožalje.

S. K. P. D. - GORICA

V nedeljo 11. septembra 1955 bo gostovala v Marijinem domu na Placuti Kat. dramska skupina iz Sovodenj s Krekovo trodejanjo

TRI SESTRE

Vstop samo z vabilom, ki ga lahko dvignete v trgovini Kosič v Raštelu in pred igro v Marijinem domu.

ZACETEK OB 20. uri.

Števerjan

Predpreteklo nedeljo smo se Števerjanci povzpeli precej daleč in visoko, S. K. prosvetno društvo je organiziralo izlet z avtopulmanom v Rigolato-Sappada-Auronzo-Lago Misurina-Cortina d'Ampezzo in nazaj ob Pivai skozi Vittorio Veneto.

Zhrala se je samo mladina s častnim zastopstvom starejših. Sv. mašo smo opravili na Cima Sappada v lepi cerkvi, kjer smo se čutili prav domače ob zvokih naše pesmi. Prav lepo je bilo in radi obujamo spomine, ko se mudimo ob fotografijah, ki jih ne manjka.

Ob splošnem zadovoljstvu gojimo željo, da bi ob drugi priloiki podaljšali pot v sree Dolomitov in seveda tudi čas na dva ali tri dni.

V prihodnosti bo društveno vodstvo gotovo upoštevalo to našo željo.

Števerjanci se radi zbiramo in obiskujemo posebno gorski svet!

V soboto, 10. t. m. bomo romali k naši Materi na Sv. Višarje.

Sovodnje

ZLATA POROKA

V torek 6. septembra sta pri polnem zdravju praznovala zlato poroko Afra in Karel Melzer. Oba sta se po vojni priselila k nam iz sosednega Mirna skupaj z družino.

Gospod Karel je po rodu Čeh ter se je kot orožniški stražmojster poročil z Afro Kobole v Mirnu ravno na svoj rojstni dan pred 50. leti. Zlatoporočno slavlje je bilo prav prigrčno. G. župnik je imel zelo lep nagovor, pevci so pa fied mašo ubrano peli.

Zlatoporočencema tudi naše čestitke.

Jamlje

NOVA NESREČA

Kronika nesreč je za našo vas v tem letu zares neusmiljena. Tokrat je težko prizadela družino Marozzo Antona. Bil je zidar in je že dalj časa delal v Trstu, kamor se je vozil dnevno z lambreto. V soboto zvečer se je s svojo hčerko vračal proti domu. V bližini Miramara pa mu pride na ovinku nasproti neki avto, ki je prehitelval (na ovinku!) drug avto in pri tem je prišlo do strašne nesreče: oče in hči oba težko ranjena. Zaradi težkih notranjih po-

Poravnajte naročnino!

RAZPIS NATEČAJA. Drž. nižja srednja šola s slovenskim učnim jezikom v Gorici razpisuje natečaj za mesto postreznika. Kdor se želi udeležiti tega natečaja, naj si ogleda razpis, ki je nabit na razglasni deski šole v ul. Randaccio 22. Rok za vlaganje prošenj je do 24. septembra t. l.

DUHOVNE VAJE ZA DEKLETA V TRSTU se zaradi Marijanske pobožnosti na Opčinah ne začne v nedeljo zvečer, marveč v ponedeljek 12. sept. ob 7h zjutraj. Če pa kateri udeleženci bolj odgovarja, pa pride k č. sestram v ul. Gimnazica 79. lahko že v nedeljo zvečer in bo tam dobila tudi obed. Obvestite o tej mali spremembi tudi znanke!

DAROVI ZA VZDRŽEVANJE ALOJZIJEVIŠČA so darovali: N. N. 1000; N. N. 3000; N. N. 15.000 lir. Vsem dobrotnikom naj Bog povrne z bogatimi obrestmi.

ZA SLOVENSKO SIROTIŠČE: N. N. Trst 15.000; N. N. o priliki 20-letnice poroke 2500. — Vsem blagim dobrotnikom naj Vsemogočni tisočero povrne!

ZA MARIJANISČE so poklonili: gospa Hrovatin Silvia namesto cvetja za pokojno gospo Ivano Panhovec, vdove Podobnik — 2000; ga. Zora Čok v isti namen darovala 3000; sinovi in hčere Podobnikovi namesto cvetja na grob svoje mame ge. pok. Ivane Podobnik 40.000; ga. Čermelj Ottilija iz istega razloga 5000; R. P. iz Rojana 500 lir. Vsem plemenitim darovalcem in darovalkam na Opčinah iskren Bog povrni!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpea: trgovski L. 20, osmrtnice L. 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: Stanko Stanic
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Romarski shod na Opčinah v nedeljo 11. septembra

Vsi tržaški Marijini častilci, vsi zvesti slovenski verniki se bomo to nedeljo zopet zbrali na Opčinah okrog oltarja fatimske Matere božje. Po svojih močeh bomo skupno javno izkazali Materi božji dolžno čast in sinovsko hvaležnost. To bo sedmi veliki skupni praznik v čast fatimske Kraljice na Opčinah!

Točno ob štirih popoldne bo v cerkvi večerna sv. maša, sledi slovesna procesija, nato bo pred cerkvijo govoril č. g. Kretič, župnik iz Doberdoba, prejeli bomo še blagoslov božjega Zveličarja in se ob prepevanju marijanskih pesmi veselo razšli. Pri procesiji bo sodelovala godba.

Za lepši uspeh priporočamo sledeče:

Prinesite dosti cvetja v procesijo! Povsod naj prevladuje bela obleka! Vsi fantje pridite v belih srajcah. Ne samo openske deklice, tudi iz bližnjih vasi (Repentabor, Trebče, Prosek, Kontovelj), pridite v svojih lepih belih oblekah.

Zenstvo za Marijinim kipom v procesiji naj brezpogojno posluša reditelje. Tudi zadnji del procesije mora biti lepo urejen!

Za prevoz domov se točno držite dogovorjene ure in sicer vsi!

Prinesite s seboj posvetilno molitev v čast fatimske Kraljice.

Po končanem blagoslovu se bo vršilo v cerkvi darovanje za kritje stroškov našega skupnega praznika.

*

To so zadnja splošna navodila in sedaj na veselo pot na romarski shod na Opčine! Cerkveni pevci, mašni strežniki, skavti, katoliški dijaki in fantje, vsi Bogu in domovini zvesti verniki, to nedeljo popoldne bodi naš ponos, izkazati javno čast nebeski Kraljici! Vsa izredna slovesnost bodi dejanje naše žive vere, bodi dejanje našega notranjega prepričanja, da verujemo, kakor pojmujemo in molimo: O Marija, brez madeža spočeta, prosí za nas, ki se k Tebi zatekamo!

sem edina Slovenka v tem morju ljudi, sem ostala v naši tibi ladijski kapelici, ki je posvečena morski Zvezdi.

Približno ob 9.30 sem se pridružila soromarjem za izlet v okolico mesta. Sedla sem v zadnji avtomobil, pa me je takoj prišel iskat direktor in mi povedal, da je moj prostor poleg glavnega predsednika Katoliške akcije. Tako so vedno ravnali z menoj, morda zato, ker prihajam iz Trsta. V avtomobilu je bila tudi klepetava »madre badessa«, kar me je veselilo. Ona je živahno klepetala, jaz pa sem lahko mirno uživala naravne krasote. Peljali smo se v Corcovado po lepo asfaltirani cesti, ki je bila speljana sredi divjih, a krasnih in nedotaknjenih pragozdov s tropičnim rastlinstvom: rožiči, palme, banane, skrotovična drevesa, vmes snežnobelo cvetoče grmovje in čisto nizka travica z živoredečim cvetjem. Povsod so se spreletavali metulji. Po približno enourni vožnji smo dospeli do vznožja ogromnega Kristusovega kipa, ki kraljuje nad mestom.

Neizrečeno lep razgled se je razgnil pred nami na mesto in morski zaliv. Pred mestom je v zalivu vse polno otočkov, pravijo, da jih je 300. Zaliv pred Rio de Janeirom je menda najlepši na svetu. Po drugi poti

smo se vrnil v mesto in si ogledali tudi svetovnoznano kopališče Copacabana.

PRVA SLOVESNOST NA KONGRESNEM TRGU

Za peto uro popoldne je bilo napovedano, da bodo prenesli v procesiji kip Marijinega Prikazovanja iz San Paula na kongresni prostor. Kjer je kongresni trg, je bilo pred dvema leti še morje. Delali so noč in dan, da so zasuli morje in pripravili ogromen kongresni prostor. Ze ob 16.30 sem bila na mestu in sem ostala tam do osmih zvečer. V nepretrgani reki so prihajali ljudje.

V dolgi procesiji sem najprej zagledala na opletenem tovornem avtomobilu jadrnico, kar je pomenilo prihod Evropejcev ob odkritju Amerike. Na drugem še večjem avtomobilu so bili prikazani braziljski pridečki: sadje, cvetje, kava in tudi papige. Sledil je velikanski križ. Brazilijo kličejo »Deželo križa«, ker je prvi Evropejec v braziljska tla zasadil križ. V dolgi vrsti je sledila prva sv. daritev na tej zemlji: sv. maša, oltar, kakršen je bil v resnici in misijonar v naravni velikosti s povzdignjenim kelihom. Vse je bilo iz voska narejeno. V procesiji so sedaj prišli na vrsto bra-

ziljanska zastava, zastava s kongresnim znakom, kip sv. Boštjana, ki je patron Brazilije, zlata krona prvega brazilskega cesarja, kongresni trg v miniaturi, zastave katoliških organizacij, ki so se zdele, kot premikajoči se gozd.

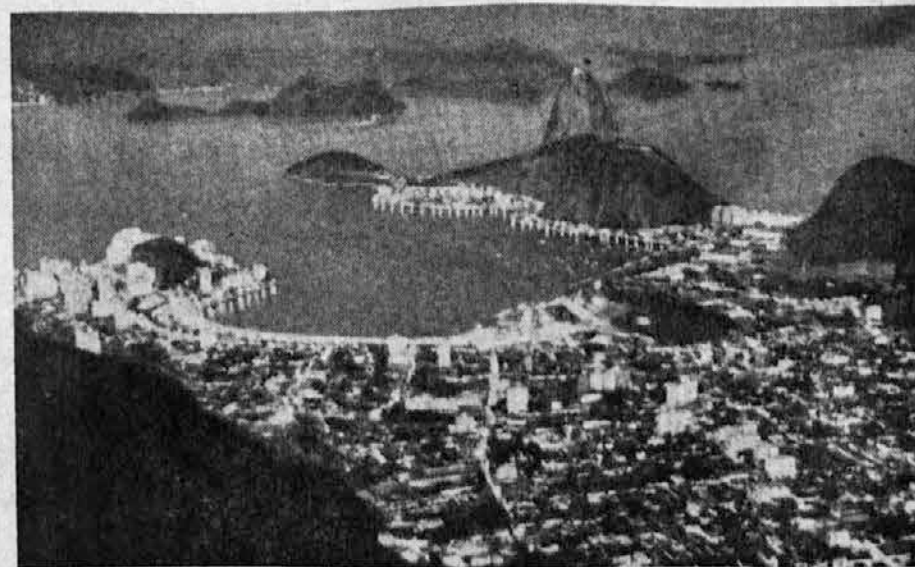
Največjo pozornost je vzbujal kip Marijinega Prikazovanja (M.B. de Aparicida), ki prihaja iz San Paula. Spotoma so Marijo tako pozdravljali, da so prispeli s kipom v Rio de Janeiro z dveurno zamudo. Ko je prišel Marijin kip na kongresni trg, ni bilo pozdravljanja ne konec ne kraja: mahanje z robei, vpitje, petje. Kip so pripeljali na svetlobelem avtomobilu polnem belega cvetja.

PO ZALIVU RIO DE JANEIRO

18. julija: Zaliv Rio de Janeiro je tako obširen in tako razjeden, da bi ga z železnico, ki bi sledila obali, prevozili šele v dveh dneh. Mi mo naročili motorno barko in ves dan občudovali njeno krasoto. Lepo je bilo gledati na prestolnico z morske strani, na mesto nebotičnikov. Po zrcalno gladkem morju smo se pripeljali do mesta Niteroi, nato do takojimenovanega Cvetličnega otoka. Dragi prijatelji in ljubljene bratje, nikar ne silite v svet. Turistovo oko

se res navzije veliko lepoto, a gorje človeku, ki pride v te kraje iskat sreče. Za italijanske izselence je na tem otoku prva postaja, kjer ostanejo 40 dni in se nimajo dobro. Komur je sreča naklonjena, da ostane v mestu, se že preživi, a gorje mu, kdor mora

v notranjost te obširne države. Slišala sem, da tam trpijo za žive in mrtve: stradanje, revščina in zapuščenost celo v bolečni. To mi je pravil neki akademik, ki je tam že 7 let in ne dobi doktorata, če ne prejme tamkajšnjega državljanstva. (Nadaljevanje)

ZALIV IN MESTO RIO DE JANEIRO